

Publicerad 2014-03-06 14:52 av Nachtaktiv

Idag slocknade hoppet för gott.

Mitt hopp dog idag.

Det där hoppet som jag alltid har försökt hålla tag i, även om det alltid varit svagt och diffust. Det har varit en lång period av försök att greppa tag i virvlande rök, men jag har aldrig sänkt armen och låtit röken försvinna.

Två gånger har jag chansat, och två gånger har du tagit dessa chanser och gett mig en anledning att hoppas.

Men nu har hoppet dunstat för gott. Det finns inte längre något där. Jag kan inte se skuggan av den framtid jag hade velat ha bortom mina fingrar längre. Jag ser ingenting.

Icke desto mindre är jag nu mer rädd än jag någonsin var. Jag vågar inte sänka ner armen, även om jag vet att jag inte hoppas genom att hålla den uppe. Jag vet faktiskt inte vad jag gör när jag håller uppe armen såhär, jag vet inte ens vad jag försöker uppnå med det.

Men tar jag ner armen så måste jag slutgiltigt acceptera att hoppet verkligen är borta. Det är då sorgen måste ta vid.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Nachtaktiv med Poeter.se id #45161 innehar upphovsrätten